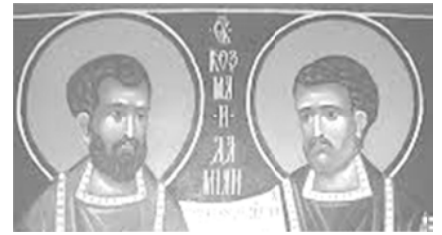

БЕСРЕБРЕНИК

број 3 Фебруар 2013

лист храма Светог Козме и Дамјана при Ваљевској болници
ИЗЛАЗИ С БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВОГ ПРЕОСВЕЩЕНСТВА ЕПИСКОПА ВАЉЕВСКОГ Г. МИЛУТИНА

Савет лекара у сезони вируса

"Ми смо једно у Бога, као што видиш и нема у нама ништа противречно, него смо сваки у своје време побуђивани Духом Божјим, писали разне књиге на спасење људи. И међу нама нема ни првог, ни другог, него ако једног споменеш, одмах су и друга двојица ту." Овим речима јавише се Света Три Јерарха (Свети Василије Велики, Свети Григорије Богослов и Свети Јован Златоуст) епископу Евхаитском Јовану и тако засвагда прекинуше сукобе међу својим такозваним присталицама Василијанима, Григоријанима и Јованитима.

Људске страсти и сујета, потреба за такмичењем и доказивањем одвајкада су пратиле људски род – тачније од самог праоца Адама који хтеде да буде раван Богу и зато по наговору Еве куша плод са дрвета познања добра и зла. И тако кроз целу историју до овога часа, човек упоређује себе са другим; мери и одмерава аршинима овога света свој успех и снагу, своју „вредност“. А кад му досади да мери самог себе, или се не осети довољно вредним, онда мери оног кроз кога се идентификује: своју кућу, свога учитеља, свој тим, своју децу, своју земљу, своју нацију, свој језик, своју... своје... своје... Попут малог детета усвоји само једно лице – ја и присвојни придев *моје*. И онда то *ја* и *моје* мора бити боље него друго; штавише најбоље. И постане и остане човек мали и ситан у својој себичности и у својем *ја*. И заслепи и не види другог. И свет постане *мој свет*. То је најопасније отпадништво од Бога, јер човек излази из заједнице и утапа се у мору сопствене гордости и таштине.

Нека су нам ова три велика учитеља Цркве, поред мудрости и знања, узор и у хришћанском односу према ближњима; да никада не видимо првог или другог у било коме послу, у знању, у милости, у даровима... да са смирењем прихватамо ближње и да никада у њима не видимо супарнике него једино и увек своје сатрудбенике и сараднике на Њиви Господњој, своју браћу нашег заједничког Оца на Небесима коме нека је *Слава во вјеки вјеков*. *Амин*.

Ниске зимске температуре погодују болестима, посебно вирусним које су ових дана главни кривци што је повећан број пацијената са респираторним инфекцијама у виду прехладе и грипа. Грип се од прехладе разликује по тежој клиничкој слици, са температурама које иду до 39 или 40 степени Целзијуса, лошијим општим стањем, малаксалошћу и сувим кашљем, док су код прехлада ниже температуре, а неки прехлађени чак и немају повишену температуру и прехладу углавном прележе „на ногама“. У овим хладним данима ретки су они који се не жале на главобољу, малаксалост, болове у грлу, болове у мишићима, кијавицу и кашаљ, па је потребно припремити организам да се заштити од прехладе и грипа природном отпорношћу или јачањем имунитета. Лоша исхрана негативно утиче на имунитет, па је потребно јести намирнице богате протеинима попут рибе, меса и млечних производа. Саветује се уношење свежег воћа и поврћа које је богато витамином Ц као најбољим средством за јачање имунитета. Такође, препоручује се узимање меда, као једног од најздравијих природних лекова за све врсте болести. Препоручује се и боравак на свежем ваздуху уз минималне физичке активности, проветравање просторија уз појачане хигијенске мере чешћег прања руку и хигијене стамбеног простора. Потребно је уносити доста течности и топлих напитака са лимуном а антибиотике узимати само по препоруци лекара. Хроничним болесницима којима инфлуенца може погоршати основну болест препоручује се вакцинација против грипа, а православним хришћанима „**духовне вакцине**“.

По Св Теофану Затворнику „**И лекаре и лекове Бог је створио**“ па све примај са благодаћу јер болести „**неке бивају и од небриге**“ по Св Јовану Златоустом.

др Радмила Поповић

Сретење - загрљај Бога и човека

*И заиста велика је тајна побожности, Бог се јави у телу (1. Тим 3, 16.). У тајни Христовог доласка у свет Бог нам се открива као присутан и сличан нама. Оличење Божијег унижења ради нас људи представља празник Сретење. Празник сусрета Бога и човека. И то не било каквог сусрета. Тај сусрет очекиван је вековима. Пророци су о њему говорили, многобожци о њему маштали, праведници га жељно ишчекивали. Мојсије, велики вођ јеврејског народа, коме се Бог јавио у купини која гори а не сагорева, желео је да приђе и види Бога. Али је кренувши чуо речи опомене: *Мојсије, не иди овамо. Не може човек Бога видети а жив остати* - то је било правило старозаветног живота. Постоји преграда, међа коју је човек поставио између себе и Бога.*

Доласком Христовим, све ограде се порушише а зидови деоба су нестали. Тајна Христовог доласка је тајна Христовог присуства, присности са нама. Има ли веће присности од држања другог у загрљају и наручју? То се десило у празнику Сретења, када је праведни Симеон узео у наручје Спаситеља света. Христос - Син Божији који је вечно у наручју Очевог, постаје дете које бива у наручју људском. Отпали смо од Бога, а он је дошао на земљу да нас потражи, да пронађе палог Адама и у њему обнови Своју икону. И не само то, него не нашавши га, Христос силази још даље и дубље, да самог Ада, одакле васкрсава праоца Адама.

Сретење је први и поновни живи сусрет између Бога и човека после оног тешког сусрета када је Адам због свога греха био протеран из раја. Овај сусрет је поновљени позив Бога човеку на заједницу и пријатељство. У наручју Симеоновом Христос нас учи смирењу и љубави коју треба да задобијемо не би ли се и ми нашли у наручју Његовом. И не само наручју, већ и у загрљају Његовом. За тај загрљај руке ширимо већ овде на земљи. Ширимо руке у сусрет свакоме, ширимо и сваког поздрављамо поздравом који нам *Сретење* сведочи и јавља: *Христос међу нама - Јесте и биће...*

Ђакон Дарко Ђурђевић

Најснажније оружје против присилних мисли је молитва

Светски познати лекар, добитник Нобелове награде за физиологију и медицину за рад на васкуларном шаву и трансплантацији крвних судова и органа, доктор Алексис Карел је рекао: „Молитва је најмоћнији облик енергије, коју човек ствара. Она је исто тако реална сила као и земљина тежа. Као лекар посматрао сам пацијенте којима није помагала никаква терапија. Они су успевали да се излече од болести и меланхолије само захваљујући успокојавајућем дејству молитве ... Када се молимо повезујемо се са неисцрпном животном Силом, која покреће читав универзум. Ми се молимо да макар део те силе пређе нама. Обраћајући се Богу у искреној молитви ми усавршавамо и лечимо своју душу и тело. Није могуће да макар један трен молитве не донесе позитиван резултат сваком мушкарцу или жени.“

Духовно објашњење помоћи молитве у овом проблему веома је једноставно. Бог је јачи од сатане и наше молитвено обраћање Њему за помоћ прогони зле духове који нам „пеvuше“ на уво своје лажљиве истоветне песмице.

У то може да се убеди свако и то веома брзо. За то уопште не треба да будеш монах.

Као и са сваким добрим делом, молитвом је неопходно бавити се са расуђивањем и напором.

Треба осматрити непријатеља, оно што нам он убацује и усмерити оружје молитве њему у сусрет. То јест, речи молитве морају бити усмерене насупрот присилним мислима које нам убацују. *„Поставите себи за закон да се сваки пут, како се приближава несрећа, то јест, непријатељски напад у виду лоше помисли или осећања, не задовољите само одбацивањем и несаглашавањем, већ и да присаједините томе молитву до формирања супротних мисли и осећања“*, говори Свети Теофан.

Например, ако је суштина присилних мисли – жаљење на судбину, гордост, одсуство жеље да се

прихвате околности у којима смо се нашли, онда суштина молитве треба да буде смирење: „Нека буде воља Божија!“

Ако је суштина присилних мисли – чамотиња, очајање (што је неизбежна последица гордости и жаљења на судбину) ту помаже захвална молитва: „Слава Богу за све!“

Ако нас мучи сећање на неког човека, једноставно се помолимо за њега: „Господе благослови га!“ Зашто нам та молитва помаже? Зато што ће од ваше молитве за њега, тај човек имати корист, а зли духови не желе добро никоме. Зато, видевши да се од њиховог делања рађа добро, они ће престати да вас муче сликама тог човека. Једна жена која се користила овим саветом, говорила је да јој је молитва веома помогла и да је она буквално изблиза осетила немоћ и досаду злих духова, који су је савладавали раније.

Нормално, нас могу савладавати различите помисли у исто време (нема ничег бржег од мисли) зато се могу сједињавати и речи разних молитава: „Господе, помилуј тог човека. Слава Теби за све!“

Неопходно је молити се без прекида, до победе, док се долажење помисли не прекине, и у души не зацари спокој и радост.

Из књиге „Сигуран ослонац у кризи – искуства православног психолога“ Михаила Хасминског

Човек треба да се труди да буде радосна духа

Кажу, по сваку цену треба да сачувамо унутрашњи мир и да будемо увек радосног духа. Увек. По сваку цену да будемо увек радосни, увек расположени. Али, ето, и отац Јован Кронштантски каже: Ми смо исто као време, час наилази бура, ветрови, громови, а, после сунце сија, и добро нам је. Тако и ми. Па после опет наиђе, олуја, па опет сунце. И тако. Па каже он даље, пошто ми носимо и тело, на нас и на ово физичко тело утичу и атмосферске прилике. Кад су добре прилике и кад није велики атмосферски притисак, онда је лепо време и ми смо весели и расположени. А кад је тмурно и ми смо онда некако

кисели. Јесте. И зато треба да сачувамо духовну равнотежу и баш онда кад је тмурно време да будемо духовно мирни.

Треба човек да се труди, да по сваку цену увек буде расположен, да увек буде радосна духа.

из књиге „Мир и радост у Духу Светом“ старца Тадеја

Средиште депресије

Браћо, радујте се свагда. А Бог наде да вас испуни сваком радошћу и миром у вјери, да изобилујете у нади силом Духа Светога. (Рим 15,13)

Наша православна вера сматра да је депресија болест душе, али која такође утиче на тело. То је болест која повређује душу, нарочито срце душе, где је и смештена.

У веома старом богословском тексту *Пастир Светог Јерме* читамо да је „малодушност (или депресија) смештена у човечијем срцу“. Ово се несумњиво односи на центар душе и духовних моћи човека. Исто је рекао и Свети Нил, који депресију упоређује са црвом који нагриза човечије срце: „Малодушност је црв срца.“ Слично томе, Свети Антиох изјављује: „Депресија је црв рођен у срцу који прождире своју мајку.“

Стога је депресија као специфична болест која се може дијагностификовати, призната од стране свеукупног православног богословља и књижевности. Идентификовање депресије као болести која је у центру човечијег психосоматског бића указује на озбиљност ове болести, као и на важност њеног дијагностификовања.

Средиште ове болести је срце душе, и овај духовни „микроб“ или „вирус“ – депресија – напада човечији најважнији орган: срце.

Из књиге „Депресија - духовни приступ“ Архимандрит Спиридон Логотет

**Распоред Богослужења у храму Светих Бесребреника и Чудотвораца
Козме и Дамјана за Јануар 2013**

Среда 2. Јануар	09:00 ч.	Света Литургија - <i>Свети Игњатије Богоносац</i>
Четвртак 3. Јануар	17:00 ч.	Акатист Светим Козми и Дамјану
Понедељак 7. Јануар	04:00 ч.	Јутрење у наставку Света Литургија <i>Рождество Христово - БОЖИЋ</i>
Четвртак 10. Јануар	17:00 ч.	Акатист Светим Козми и Дамјану
Понедељак 14. Јануар	09:00 ч.	Света Литургија <i>Обрезање Господње и Свети Василије Велики</i>
Четвртак 17. Јануар	17:00 ч.	Акатист Светим Козми и Дамјану
Петак 18. Јануар	09:00 ч.	Света Литургија - <i>Крстовдан</i>
Четвртак 24. Јануар	17:00 ч.	Акатист Светим Козми и Дамјану
Субота 26. Јануар	08:30 ч.	Света Литургија

Напомене

***Пацијенти уз одобрење лекара могу да учествују у Светој Литургији и причесте се у храму.
Пацијенти везани за постељу биће причешћени по одељењима.***

***За више информација можете се обратити главној сестри или болничком духовнику о. Радомиру
на 064 832 1067, који се може позвати са локала Болнице (6067).***

... Наставак са 3. стране

Треба разликовати *рационалну медицину* од савременог развоја *научне медицине*, чији су методи од раног деветнаестог века кроз континуитет са њеном предходницом, надмашили достигнућа рационалне медицине – као радикално супериорни и квалитативно различит метод.

И рационална и научна медицина се разликују од религиозне вере и уобичајених религиозних представа. Тако треба и да буде. Али то нам више указује да у православном хришћанству рационална и научна медицина нису доживљени

као нешто што је у супротности са религијским уверењима и праксом. Тачније, оне дају једну целину.

Историја нам указује на изванредну повезаност рационалне медицине и православне вере и праксе кроз векове. У позадини овог односа, имамо општи приступ ране Цркве према култури и науци, па и медицини.

***Стенли Семјуел Харакас
Одломак из књиге „Здравље и медицина
у Источно-Православној традицији“***

Главни о одговорни уредник: о. Радомир Алексић, болнички духовник.

Сарадници: Др. Небојша Пакевић, Драган Станојевић дип. Теолог и Ђакон Дарко Ђурђевић дип. Теолог